

ΠΑΛΗΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ ΔΩΜΑΤΙΟΝ

Ένα κάρφο γεμάτο, υπερφορτωμένο με τραπέζια, μπόγους, κονσόλες, καρέκλες, έπιπλα, τεντζερέδες, τσοκάλια και στάνες...

Και παίρνει μιὰ καρέκλα και με παρακαλεί ν' ανέω επάνω.

Αίπλα ο καρροτσέρης, ένας άντρακλας ως εκεί πάνω, πογκάμισο με πίκες, πλατό ξωνάρι κι' άνασκουμπωμένος, βάδιζε άργά και νυσταγμένα...

Πίσω του πήγαινε μιὰ δούλα, κρατώντας δυό κλουβιά με καναρίνια.

— Βρέ νά πά' ο διάολος, είπε ένας από μας, ο Νίκος ο Ζαρζιφής, βουλευτής Θεσσαλονίκης, νά ένα έθιμο άθιμολόγιο, που είχε λείψει από χρόνια.

— Ξέρεις τί μου θυμίζει αυτό; είπε ο Πέτρος Λούβαρης, βουλευτής Θεσσαλονίκης κι' αυτός και διευθυντής μεγάλου έφημερίδος εκεί...

— Τη ζωή μου έδω κι' εικοσιπέντε χρόνια. Ο ύποφανόμενος, ξένος παιά για την Αθήνα από πολλού, άνασχηκόθηκε νά ιδή, ποιά ήταν αυτό το έθιμο που έφερε συγκινήσεις στο Λούβαρη και άναμνήσεις στο Ζαρζιφή.

Αλλά δεν είδε άλλο τίποτε στο δρόμο, παρά έναν άνώτερο υπάλληλο της Έθνικής Τραπέζης που βάδιζε με τη μύτη ψηλά, με μιὰ περηφάνεια και μεγαλοπρέπεια, σαν νά βάσταγε την ύψηλο στη μύτη του κι' έπρεπε όλος ο κόσμος νά πάη γά τον προσκυνήση.

— Μά ποιό είναι αυτό το έθιμο; τούς ρώτησα. Νά φτύνουνε στο δρόμο; — Όχι, άδελφέ!

— Μά τότε ποιό; — Νά, νά υπάρχουν ακόμα Αθηναίοι που αλλάζουν σπίτι σήμερα!...

— Αηλαδή, δεν έννοώ!... Μήπως όλοι οι Αθηναίοι έγιναν ιδιοκτήται;

— Όχι, αλλά είχαν πάρει παιά νά μετακομίζουν τον Σεπτέμβριο!...

Τότε θυμήθηκα κι' εγώ την παλιά των Αθηναίων φασαρία, το έθιμο, ν' άρχιζε ή χρονιά του ενοικίου από την πρώτη Σεπτεμβρίου, δηλαδή την πρώτη του θεσηκεντικού μας έτους, και τά τόσα που λεγόντουσαν και γραφόντουσαν την έποχή εκείνη για τά θεάματα αυτά, του ξεκοιλιάσματος των οικιών και της περιφοράς των έντοσθίων κάθ' εσπικου στόδ; δρόμους έν ποιητή.

Νοικιάζονται τώρα τά σπίτια επιλωμένα στην Αθήνα, ή μήπως έπαψαν οι Αθηναίοι νά έχουν παιά έπιπλα, από τότε που έδόθη τό δικαίωμα στην Τράπεζα την Έθνική, νά τά κατάσχη;...

Κουβέντα στην κουβέντα, θυμηθήκαμε παλιές ιστορίες μετακομίσων, κι' όλοι είχαμε νά πούμε κι' από μιὰ. Μά ο Νίκος ο Ζαρζιφής είχε νά πη τις πιο πολλές.

— Μιά χρονιά, μές λέει, — μόνο θά σάς παρακαλέσω νά μη ρωτήσετε ποιά χρονιά, — ζητούσα νά νοικιάσω δωμάτιο. Έπειδή δέ τότε δεν υπήρχαν τά μέσα τά σημερινά, έγώ, αντί νά παίρνω σβάρνα τούς δρόμους και νά ρωτώ...

— Άλλοι τό κάνουν αυτό για... διασκεδάσι, τόν διέκοψε κάποιος. — Δεν τό άρνούνται, έγώ όμως βαρνομόνα και παρακολουθούσα τις άγγελίες της «Έ-

στίας», όταν, βλέπω σε μιὰ άπ' αυτές, ότι «ενοικιάζεται δωμάτιον εις την όδόν Ίπποκράτους, με θείαν προς τόν Άνκαθητόν». Ήμουν πάντοτε ρωμαντικός και σαν είδα και «θείαν προς τόν Άνκαθητόν», έχάρηκα πολύ και μιὰ και δυό νάμια στην πόρτα του σπιτιού.

— Χαίρετε. Τό δωμάτιο, παρακαλώ; ρώτησα. — Ό, όρίστε! Όρίστε, κύριε, περύστε!...

— Δεν ξέρω μέσα από μιὰ κάμαρα, στην όποία βρισκότουσαν δυό κρεβάτια, και μταινω στο δωμάτιο.

— Έτούτο είνε; — Μάλιστα. — Μά τί είν' αυτό; — Δωμάτιο.

— Τί, δεν ήταν δωμάτιο; ρωτήσαμε. — Δεν ξέρω τί διάβολο ήταν!... Λουτρό, κελλάρι, αϊθουσα άπομονώσεως, σκοτεινός θάλαμος φωτογραφείου;... Μόνο δωμάτιο δεν ήταν!...

Φαντασθήτε μιὰ κάμαρα μαύρη και σκοτεινή, χωρίς παράθυρα, με δυό μικρούς τετραγώνους φεγγίτες επάνω, κοντά στο ταβάνι, και με καμιά άλλη είσοδο, παρά την πόρτα, άπ' την όποια μπήκα.

— Καλά, της λέω της κυρίας, άπόρ έπιμένεις ότι είν' αυτό δωμάτιο, που είναι ή θεά προς τόν Άνκαθητό; — Έδώ είνε, μου λέει, έλα νά τη δής.

Και παίρνει μιὰ καρέκλα και με παρακαλεί ν' ανέω και νά κωτάξω άπ' τόν... φεγγίτη.

Μου ήθελε νά σταυροκοπηθώ, ή νά... τη σταυρώσω!

— Καλά, της λέω, και από πού θά περνάω; — Από δω, μου άπαντά, και μου δείχνει την πόρτα που μπήκαμε.

— Μά από δω, θά περνάω άπ' την κάμαρά σας. — Βέβαια και θά περνάς!

— Μά... θά σάς άνησυχώ! — Δεν πειράζει!... Έμεις δεν άνησυχομε!

— Έχει καλώς, της λέω, δεν θά άνησυχήτε σεις, αλλά θ' άνησυχώ έγώ, και συνεπώς... σάς χαίρω, κυρά μου!

Κι' έτσι δεν έπιασα τό δωμάτιο εκείνο, με την «θείαν προς τόν Άνκαθητόν», που για νά τόν ιδώ και νά τόν άπολαύσω, έπρεπε ν' ανέβω στον... ίδιο τόν Άνκαθητό!...

Πάλι λοιπόν εις άνεργειαν ή άγγελίες της «Έστίας»: «Ενοικιάζεται δωμάτιον εύπρεπές, εθλήιον κτλ., εις την όδόν Βαλτετίου κτλ. Πληροφορία έντός κτλ.»

Σε δυό ώρες ήμουν εκεί. — Μπά! Μπά! Μπά! Βγαίνει ένας άνδρας. — Τί άγαπάει ο κύριος;

— Τό δωμάτιο, παρακαλώ. — Ποιό δωμάτιο; — Τό «ε ύ π ρ ε π έ σ», «ε ύ ή λ ι ο ν» κτλ.

— Δεν νοικιάζουμε έδώ δωμάτια. — Κι' όμως ο αριθμός είν' αυτός. Όδός Βαλτετίου δεν είν' έδώ; — Μάλιστα.

— Νά κι' ή άγγελία στην έφημερίδα. — Ό άνθρωπος τη διάβασε κι' έτριβε τά μάτια του.

— Κάποιος μασκαράς μας τώκανε έπί τούτω! φώναξε. Για κούταξε και σύ, γυρίζει και λέει στη γυναίκα του.

— Νά, ξέρω, ξέρω, άπάντησε ή γυναίκα του... — Τί ξέρεις; — Νά, άντρα μου, έγώ έβαλα την είδοποίησι. Είπα, μέρες δύσκολες, στενοχώριες οικονομικές, στενόχωρα τά καταφέρνουμε!...

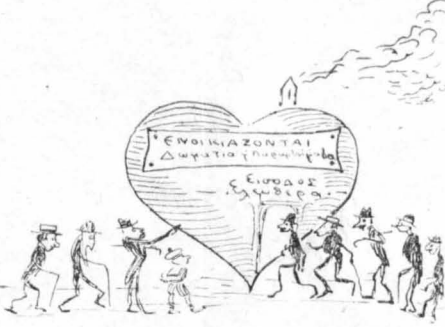
— Έτσι κι' έτσι, τό σπίτι είνε μεγάλο για μας. — Αν νοικιάσαμε ένα δωμάτιο!...

Ό άντρας γύρισε και την κούταξε με μάτια γουρλωμένα, σαν νά μην πίστευε σ' ό,τι άκούγε, σαν ν' άπορούσε για ό,τι έβλεπε, σαν νά νόμιζε ότι τού τά λένε σ' άστρία!...

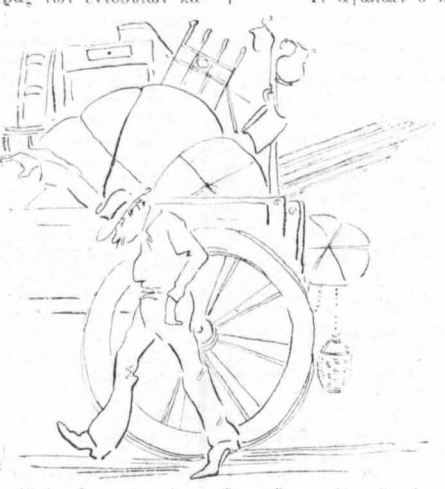
— Έτσι είπα, άντρα μου, κι' έγώ νά σε

— Τί άγαπάει ο κύριος;

Είσοδος ελευθέρα! Πανσιόν!

Δίπλα ο καρροτσέρης, ένας άντρακλας ως εκεί πάνω...

βοηθήσω λίγο, ξανάλε ή σούγνος.

- Μωρή σκόρφα!
- Για τὸ καλὸ μας, ἄντρα μου!
- Μωρή!...

Καὶ σήκωσε τὰ χέρια του ἀπειλητικά.
- Μουσαφιρέους θὰ μού φέρνῃς ἐσὺ στὸ σπίτι μου, χωρίς νὰ ξέρω!...

Καὶ τῆς ἔδωσε μιὰ, ἔκλεισε τὴν πόρτα ἀπὸ πίσω του καὶ μ' ἄφρησε μάμαρο. Ἐγὼ θεώρησα πειὰ καλὸ, ἀφοῦ δὲν ἤμουν καὶ... μουσαφιρέης, νὰ τὸ στρώσω.

Δὲν ἐπῆγα παρακάτω δυὸ βήματα, κ' ἀκούω ἀπὸ μέσα:
- Τσῶκ! Τσῶκ! Τσῶφ! Τσῶφ! Κανγῶς μεγάλος καὶ δυνατός.
Κατάλαβα, Ἡ κακομοίρα ἢ γυναικα ἐξέστρατε... τὰ πρώτα ἐνοικια τῆς ἀγαθῆς προσπαθῆς τῆς, νὰ ἔλθῃ εἰς οἰκονομικὴν ἐνόχησιν τοῦ ἀντρός τῆς, πὺ βρισκόταν σὲ κρίσι!...
- Βλέπετε, ἢ κ ρ ι σ ι ζ δὲν εἶνε μοναχὰ σημερινή!...
- "Ὀχι, τοῦ ἀπαντήσαμε. Μόνον ἢ... ἢ κ ρ ι σ ι α"

Ἀπογοητευμένος πειὰ, ἄρχισα πάλι νὰ... μελετῶ τῆς ἀγγελίες. Για νὰ μὴν τὰ πολυλογῶ, βρήκα, τέλος, μιὰ πὺν ἔμοιαζε μὲ ποίημα:
'Ενοικιάζεται δωμάτιον εἰς θέσιν κεντρικὴν, πληροφορία παρ' ἡμῖν.

Πῶο ρωτῶα «παρ' ἡμῖν» - στὸ λογιστικὸ δηλαδή, στὸν κ. Καρχαδίτσα τότε. Ὁ ἐνοικιάζων εἶχε ἀφήσει τῆς λεπτομέρειες ἐκεῖ, γιὰ νὰ μὴν κορυφῆ τὸς ἐνδιαφερομένους. Ἐμαθα λοιπὸν διτὸ τὸ δωμάτιο αὐτὸ, τὸ «εἰς θέσιν κεντρικὴν», ἦταν κοντὸ στὸ Λυσασι-ατρεῖο... Καὶ τὴν ἐποχὴ ἐκεῖνὴ τὸ Λυσασιατρεῖο ἦ-αν στὴν... Ἀττικὴ! Μακρῶν μ' ἄλλα λόγια.

Φτοῦ πάλι κ' ἀπὸ τὴν ἀρχὴ, λοιπὸν.
Ἐπὶ τέλος, μιὰ μέρα δημοσιεύθηκε μιὰ ἠδολογῆ-οις σεμνὴ καὶ νοικοκυρεμένη:
«Εἰς τὴν ὁδὸν Ἀρησιῶων, μιὰ νεαρὰ χήρα ἐνοικιάζει δωμάτια μετὰ λουτροῦ εἰς κυρίους ὅπως πρέπει κτλ. κτλ., κατὰ τὴν συστάσεων, πρὸς ἀποφυγὴν παρεξηγήσεων, κτλ. κτλ.»
Ἐνα καλὸ ρωτῶ, λοιπὸν, νὰ ὁ κ. Ζαρεφίης στὴν ὁδὸν Ἀρησιῶων.

Χτυπῶ τὴν πόρτα καὶ βγαίνει ἕνας μουστακαλῆς καὶ μακροφρύδης, σμυτσοφρύδης, ψηλὸς ὡς τὸ ταβάνι, δασύτριγος καὶ βλοσυρὸς.

- Ὁ κύριος;
- Παρακαλῶ, ἢ κυρία χήρα;...
- Ἡ χήρα;...
- Ἡ χήρα πὺν ἐνοικιάζει ἐδῶ δωμάτια.
- Ναι ξέρω... Ἐγὼ εἶμαι ἢ χήρα!
- Σεῖς εἶστε ἢ... χήρα;
- Μάλιστα.
- Σεῖς μπορεῖτε νὰ εἶστε χήρος, ἀλλὰ χήρα... δὲν πιστεύω!

- Δὲν σᾶς λέω! Ἴσως νᾶχετε καὶ δικη. Ἀλλὰ, τί τὰ θέλετε... ἐγὼ εἶμαι ἢ χήρα! Περάστε, σᾶς παρακαλῶ, νὰ δῆτε τὰ δωμάτια.
- Τὰ δωμάτια ἦσαν καλὰ, ἀλλὰ ἢ χήρα ἦταν ἄνυπόφορ.

- Μὰ πὺν γίνεται νὰ εἶστε χήρα, ἀφοῦ δὲν εἶσα-οτε θηλυκός; ρωτῆσα τὸν μουστακαλῆ.
- Ὅα σᾶς ἐξηγήσω. Ἐγὼ λοιπὸν, ὅπως σᾶς εἶπα, οὔτε χήρος εἶμαι, οὔτε χήρα! Εἶμαι ἐγγύνης, «μακταντῆσης». Ἀλλὰ εἶπα νὰ βάλω ἔτσι τὴν ἀγγελία, μήπως τραβήσω ἐνοικιαστιάς.
- Καλὰ, ἐπὶ τέλος, τὰ δωμάτια φαίνονται κατοκήσιμα, ἀλλὰ τὸ λουτρό πὺν εἶνε;

- Τὸ λουτρό; Τὸ λουτρό, ὅπου θέλετε!... Νά, κ' ἐδῶ ἀκόμα.
Καὶ μὲ πῆγε μὲσα στὴν κοινὴν, ὅπου μού ἔδειξε τρεῖς τεκνεῖδες στὴν ἀράδα, γεμάτους νερὸ.
- Τί εἶν' αὐτοί; τοῦ λέω. Για τὴ μπουγάδα;
- Ὀχι, γιὰ τὸ μπάνιο.
- Τί μπάνιο εἶν' αὐτό;
- Νά, χίνεις τὸ νερὸ στὸ σκαφίδι καὶ πέρτεις μέσα, ἅμα θές, καὶ λούζεσαι.

- Ἔτσι γίνεται τὸ λουτρό; τοῦ λέω κάπως θυμημένος.
- Ὅπως θές. Ἐγὼ δὲν σοῦ λέω πὺς τὸ λουτρό γίνεται ἔτσι.
- Μὰ τότε, γιατί τὸ γράφεῖς στὴν ἐφημερίδα;
- Νά γιατί, γιατί ἐκατὸ μέτρα παρακάτω ἀπὸ δῶ, εἶνε τὰ δημόσια λουτρά τοῦ «Φοίνικος»! Καὶ ξέρετε; Ἐγὼ ἔρχομαι καὶ θαλάσσιον ὁ δωρ ἐκεῖ...
- Τὸ ξέρω, τοῦ ἀπαντῶ. Ἐν πάω μάλιστα ἀκόμα παρακάτω, θὰ βρῶ τὴ... θάλασσα!...
Κι' ἐπειδὴ ὑπῆρχε φόβος, μὲ μιὰ τέτοιου εἶδους... χήρα, «πρὸς ἀποφυγὴν παρεξηγήσεων», νὰ εἶχαμε... παρεξηγήσεις, δὲν ἔπιασα καὶ τὸ δωμάτιο αὐτὸ!...
Κι' ἔτσι ἔμεινα ἐκεῖ πὺν ἤμουν πρῶτα!...»

- Ἐμεῖς, τοῦ εἶπαμε, κάναμε κάτι τι καλὸ-τερο.
- Σάν τι;
- Ὅπου ἐνδιαφερόμαστε γιὰ καμμιά κοπελλίτσα, πηγαίνομε καὶ κολλοῖσαμε στὴν πόρτα

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Ὁ Εὐγένιος Βούλγαρις στὸ Βερολίνο. Τὸ δύσκολο πρόβλημα. Πὺς τὴν ἔπαθε ὁ βασιλεὺς Φρειδερίκος. Βούλγαρις καὶ Βολταίρες. Πὺς ἐπλήρωσε ὁ Γουβέλης τοῦς τερατολόγους. Τὸ ἀνέκδοτο τῶν πέντε ἡστῶν, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Κάποτε ὁ Εὐγένιος Βούλγαρις, περπατῶντας στὸ βασιλικὸ κῆπο τὸ Βερολίνο, στάθηκε κ' ἔπασε ψηλὴ κουβέντα μὲ τὸν ἀρχικηπουρὸ. Ὁ βασιλεὺς Φρειδερίκος, ὁ ὅποιος αὐτὴ τὴ στιγμή καθόταν σὲ κάποιο ὄροσερὸ κῖοσκ μ' ἕναν καθηγητὴ τοῦ Πανεπιστημίου καὶ συζητοῦσαν, βλέποντας τὸν ξένο ἐκεῖνο μὲ τὴν καλογορητὴ ἀμφοῖς, σκέφτηκε νὰ τὸν περῶξῃ. Ἐβαλε λοιπὸν τὸν καθηγητὴ νὰ γράφῃ σ' ἕνα χαρτὶ ἕνα δύσκολο μαθηματικὸ πρόβλημα, τὸ ὁποῖο κατὰ τὴν ἐποχὴ τὸ Βούλγαρι, μὲ τὴν παράκλησιν νὰ τοῦ τὸ λύσῃ. Ὁ Βούλγαρις πῆρε τὸ πρόβλημα καὶ, πράγματι, ὕστερα ἀπὸ λίγο, ἔστειλε στὸ Φρειδερίκο τὴ σωστὴ λύσιν του, προσθέτοντας στὸ τέλος τοῦ χαρτιοῦ καὶ δυὸ ἑλληνικὸς στίχους, ἀρετὰ κολακευτικὸς γιὰ τὸν αὐτοκράτορα τῆς Γερμανίας. Ἡ περιέργεια τῶρα τοῦ βασιλέως καὶ τοῦ καθηγητοῦ, εἶχε φτάσει στὸ κατακόρυφο. Ἐκάλεσαν λοιπὸν κοντὰ τοῦ ξένο καὶ δὲν ἀπόκρυψαν τὴ χαρὰ τους ὅταν ἔμαθῶν ὅτι ἦταν ὁ Εὐγένιος Βούλγαρις, ὁ τόσο φημισμένος γιὰ τὴ σοφίαν του στὸς διανοούμενους τῆς Γερμανίας. Τὸ ἐπεισόδιο δὲ αὐτὸ ἦταν μιὰ ἀπαρχὴ γιὰ νὰ γνωρίσῃ ὁ Βούλγαρις ὅλους τοῦς σοφοὺς καὶ λογιῶς τοῦ Βερολίνου.

Στὴν ἐποχὴ ἀκριβῶς αὐτὴ ἀποδίδουν καὶ τὸ ἐξῆς νόστιμο ἀνέκδοτο τοῦ σοφοῦ Ἑλλήνου κληρικῶ.
Ὁ Εὐγένιος Βούλγαρις προσελήθη μιὰ μέρα σὲ γεῦμα στὰ ἀνάκτορα, ὅπου εἶχαν συγκεντρωθεῖ πολλοὶ Γερμανοὶ καὶ ξένοι, μεταξὺ τῶν ὁποίων, κατὰ παράδοξῃ συμπτῶσιν, βρισκόταν κ' ὁ Βολταίρος.

Μετὰ τὸ γεῦμα, στὴ συζήτηση ἐπάνω, μὲ ἀκριβῶς ὅταν γινόταν λόγος γιὰ τῆς νηστεῖες τῶν Ὀρθόδοξων, ὁ δαυμόνιος Βολταίρος εἶπε εἰρωνικὰ στὸ Βούλγαρι:
- Θαμᾶζω πὺς εἰσεῖς, κύριε Βούλγαρι, ἕνας σοφός, πιστεύετε στῆς δεσποδαμονίες τῶν νηστεῶν!

Καὶ ὁ Εὐγένιος Βούλγαρις, ἀντὶ ἄλλης ἀπαντήσεως, διετύπωσε τὴν ἐξῆς ὑπόθεσιν:
- Ἐάν ἐκεῖνα πὺν παραδέχεστε εἰσεῖς εἶνε σωστά, ἐγὼ δὲν ἔχω νὰ πᾶθω τίποτα, φρονῶντας τὸ ἀντίθετα. Ἐάν ὅμως εἶνε σωστά ἐκεῖνα πὺν πιστεύω ἐγὼ, τότε θὰ ὑποστῆτε, χωρίς ἄλλο, τὴν τιμωρία πὺν ὀφείλει ἢ θεοσκεία, ὡς ἄπιστος!...

Κάποιος γνωστός ψεύτης καὶ γνωστότερος θρασύδειλος, διηγῶνταν κάποτε στὸν ἀλησημόνητο ξενύχτη Γουβέλη καταληκτικῶς περιπέτειες καὶ ἠρωτικὰ κατορθώματα, πὺν τοῦ εἶχαν τύχει δῆθεν σὲ κάποιο του ταξιδιῦ στὴν Ἀφρική.

Ὁ Γουβέλης ἀκούσε μὲ ὑπομονὴ ὅλες τῆς φλυαρίας τοῦ φίλου του καὶ στὸ τέλος γέμισε καὶ τοῦ εἶπε:

- Σὲ πιστεύω, φίλε μου, γιατί κ' ἐγὼ, κάποτε πὺν ταξεῖδευα μόνος μου καὶ πεζός, εἶδα ἔξαφνα, μὲσα

ἀπὸ ἕνα ἄγριο δάσος, νὰ βγαίνουν πέντε κοκοροῖγοι. Φαντάσο, τὰ σώματά τους ψηλὰ τοῦλάχιστον τρεῖς μέτρα, καὶ τὰ πρόσωπά τους τόσο ἀπαίσια κ' ἄγρια, πὺν κ' ὁ ἴδιος ὁ διάβολος ἂν τῶβλεπε, θὰ τρομάζε. Μὲ βάζων λοιπὸν στὴ μέση κ' ἐτοιμάζονταν νὰ μού ἐπιτεθῶν γιὰ νὰ μὲ κομματιάσουν. Ἀλλὰ ἐγὼ δὲν χάνω τὸ θάρρος μου. Ἐποχωρῶ δυὸ βήματα καὶ τραβῶντας τῆς δυὸ πιστόλες μου, τοῦς ῥίχνω. Δυὸ ἀπ' τοῦς ληστεῖς στρόφονταν κάτω νεκροί... Ὁ τρίτος προχωρεῖ τότε κατ' ἐπάνω μου, μ' ἕνα ἐπιδέξιο ὅμως χτύπημα, μὲ τὸ κοντάκι τοῦ πιστολιοῦ μου, τοῦ σεντριβῶ τὸ κρᾶνιό! Ὁ τέταρτος μού ῥιχνεται κ' αὐτὸς ἔξαγριωμένος, δέχεται ὅμως μιὰ καλὴ μαχαιριά κατὰσθη καὶ μένει στὸν τόπο!

- Κι' ὁ πέμπτος; Τί ἀπόγινε ὁ πέμπτος ληστής; ρωτῆσε ὁ φλύαρος τερατολόγος τὸν Γουβέλη, χαμογελῶντας ἐμπαικτικὰ.

- Ἀ! ὁ πέμπτος; ἀπάντησε ὁ Γουβέλης. Ἐ, λοιπὸν, ὁ πέμπτος... αὐτὸς μὲ σκότωσε!...

τῆς ἕνα χαρτὶ: *«Ενοικιάζεται δωμάτιον»*. Κι' ἔπειτα, σὸν ἔβγανε ἢ μαὶ τῆς ἔξω, μπαίναμε νὰ δοῦμε δῆθεν τὸ δωμάτιο.
- Καὶ σάν δὲν βρισκατε δωμάτιο;
- Βρισκαμε τὴν... ἀγαλιά τῆς!
- Ἀδειανή;
- Ἀδειανή, καλὴ καὶ ἄδολη.
- Μὰ σήμερα νομίζω πὺς εἶνε πιὸ καλὰ.
- Γιατί;

- Γιατὶ καρδιές βρισκαε καὶ τῶρα δσεῖς ἕες καὶ μάλιστα χωρίς νὰ εἶνε ἀνάγκη ἐνοικιασθηῶν. «Εἰσοδος ἐλευθέρω». Δὲν κάνεις ἔτσι τὸν κόπο οὔτε τὴν πόρτα νὰ χτυπήσης, οὔτε μουστακαλῆς νὰ ρθῇ νὰ σοῦ ἀνοῖξῃ...
- Ναι, ἀλλὰ εἶνε δ-λες.. Pension!
- Καί... passions, πρόσθεσε ὁ Λούβαρης.
Κι' ἄλλαε ἀμέσως ἢ κουβέντα!
ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

